

Όπως στο βροντερό γιαλό της θάλασσας το κύμα, που το σηκώνει ο Ζέφυρος, επανωτό κινιέται, στο πέλαγο υψώνεται, μετά στην ξέρα σπάζει **425** μ' ορμή και μ' άγριο μούγκρισμα, στους κάβους κυρτωμένο σηκώνεται και χύνεται ξερνώντας τον αφρό του, των Δαναών οι φάλαγγες όμοια κινούσαν τότε απανωτές κι αδιάκοπα στη μάχη· τους δικούς του κάθε ηγέτης πρόσταζε· και σώπαιναν οι άλλοι· **430** τόσος στρατός χωρίς φωνή να πεις δε θα μπορούσες πως είναι· τους αρχηγούς τους φοβούνταν βλέποντας τους· τα πλουμιστά τα όπλα τους έλαμπαν που φορούσαν. Οι Τρώες σαν τα πρόβατα σε μάντρα κάποιου πλούσιου, που μύρια στέκουν το λευκό να τους αρμέξουν γάλα **435** κι ακούοντας τ' αρνάκια τους αδιάκοπα βελάζουν, έτσι μες στον πολύ στρατό αλάλαζαν οι Τρώες. Ίδια δεν είχαν τη λαλιά, γλώσσα δεν είχαν μία· η γλώσσα τους ήταν μεικτή και από τόσους τόπους. Ο Άρης έσπρωχνε αυτούς, τους άλλους η Παλλάδα, **440** η λυσσασμένη Έριδα (μαζί Δείμος και Φόβος), συντρόφισσα και αδερφή του αντροφόνου Άρη, που είναι λίγη στην αρχή, μα ύστερα στυλώνει στον ουρανό την κεφαλή και περπατάει στο χώμα. Τριγύριζε μες στο στρατό και σε μια άγρια μάχη **445** όλους εκείνους κέντριζε αυξάνοντας το βόγγο. Όταν πια ήρθαν τρέχοντας στον ίδιο τόπο όλοι, κοντάρια, ασπίδες, δύναμη των χαλκοθωρακάτων στρατιωτών χτυπήθηκαν αφαλωτές ασπίδες αντιχτυπούσαν και βροντή μεγάλη σηκωνόταν. **450** Θρήνος αντρών που χάνονταν, κραυγή χαράς εκείνων που σκότωναν απλώνονταν, κι η γη πλημμύριζε αίμα. Όπως οι ξεροπόταμοι που απ' τα όρη ρέουν σμίγουν σε κάποια λαγκαδιά τα ξέχειλα νερά τους, που από κρουνοίς ξεχύνονται τρανούς μες σε χαράδρα **455** κι ακούει μέσα σε βουνό βοσκός το θόρυβό τους, έτσι έβγαζαν, σαν έσμιξαν, αλαλαγμό και βόγγο. Και πρώτος ο Αντίλοχος σκότωσε απ' τους Τρώες αντρείο, τον Εχέπωλο, το γιο του Θαλυσίου· τον χτύπησε το κέρατο στ' αλογουρίσιο κράνος, **460** του τρύπησε το μέτωπο· στο κόκαλο ως μέσα πέρασε η χάλκινη αιχμή· σκέπασε το σκοτάδι τα μάτια του· σωριάστηκε σαν πύργος μες στη μάχη. Πεσμένο ο Ελεφήνορας τον άρπαξε απ' τα πόδια, το τέκνο του Χαλκώδοντα, των Άβαντων ο ρήγας· **465** μέσ' απ' τα βέλη έσερνε ποθώντας να του πάρει τα όπλα του, μα η ορμή κράτησε μόνο λίγο. Ο αντρείος Αγήνορας σαν είδε να τον σέρνει και φάνηκε, σαν έσκυψε, γυμνή πια η πλευρά του, τον πλήγωσε μ' ακόντιο, του πήρε τη ζωή του. **470** Έτσι η ζωή του κόπηκε κι έγινε τότε γύρω κακό τρανό σε Αχαιούς και Τρώες· σαν τους λύκους ορμούσαν απ' τις δυο μεριές κι ο ένας σκότωνε άλλο. Το γιο του Ανθεμίωνα σκότωσε, Σιμοείσιο, ο Τελαμώνιος Αίαντας· η μάνα του μια μέρα **475** στις όχθες του Σιμόντα γυρνώντας απ' την Ίδη τον γέννησε, με τους γονείς τα πρόβατα κοιτώντας. Πήρε από κει το όνομα· μα να γεροκομήσει δεν το κατάφερε γονείς, λίγη ήταν η ζωή του· με το κοντάρι ο Αίαντας τον σκότωσε ο αντρείος.

480 Πρώτος καθώς πρόβαινε αυτός, τον χτύπησε στο στήθος προς το μαστό το δεξιό· το χάλκινο κοντάρι πέρασε απ' τον ώμο του· κυλίστηκε στο χώμα σαν λεύκα που ξεφύτρωσε σε τόπο βαλτωμένο κι είναι ψηλή κι έχει κλαδιά στην κορυφή της μόνο **485** και ένας αμαξοποιός μ' αστραφτερό τσεκούρι την έκοψε, τροχόγυρο στ' αμάξι του να κάνει, κι όντας εκεί ξεραίνεται στου ποταμού τις όχθες· όμοια το Σιμοείσιο άρχισε να τον γδύνει ο Αίαντας. Ο Άντιφος ο λαμπροθωρακάτος, **490** γιος του Πρίαμου, έριξε πάνω του το κοντάρι· δεν τον πέτυχε, μα βρήκε το Λεύκο στ' αχαμνά του, του Οδυσσέα σύντροφο, που το νεκρό τραβούσε· σωριάστηκε και του 'πεσε το πτώμα από τα χέρια. Ο Οδυσσέας θύμωσε να πέφτει βλέποντάς τον **495** απ' τους προμάχους πέρασε με το λαμπρό του κράνος, κοντά του πήγε, στάθηκε και έριξε κοντάρι καλά κοιτώντας γύρω του· τραβήχτηκαν οι Τρώες, σαν ακόντισε· η ριζιά δεν πήγε όμως χαμένη· το νόθο γιο του Πρίαμου Δημοκόωντα βρήκε, **500** που ήρθε από την Άβυδο, απ' τα γοργά άλογά του. Πονώντας για το σύντροφο χτύπησε ο Οδυσσέας αυτόν δίπλα στο μέτωπο· απ' τ' άλλο το μελίγγι πέρασε η χάλκινη αιχμή· τον σκέπασε σκοτάδι· με βρόντο κάτω έπεσε, βρόντησαν τ' άρματά του. **505** Τραβήχτηκαν ο Έκτορας κι οι πρόμαχοι οι Τρώες· τότε οι Αργείοι φώναζαν και τους νεκρούς τραβούσαν κι εμπρός πολύ προχώρησαν. Μα θύμωσε ο Φοίβος κοιτώντας απ' τα Πέργαμα και φώναξε στους Τρώες: «Τρώες αλογοδαμαστές, μη δείχνετε δειλία **510** μπρος στους Αργείους! Σίδερο ή πέτρα τα κορμιά τους δεν είναι, ώστε το χαλκό τον αιχμηρό ν' αντέξουν· κι ο γιος της ωριοπλέξουδης Θετίδας Αχιλλέας δεν πολεμά, μα το θυμό κοντά στα πλοία τρέφει.» Έτσι είπε ο φοβερός θεός ψηλά από την πόλη· **515** τους Αχαιούς ξεσήκωσε πηγαίνοντας τριγύρω η άξια του Δία κόρη, όπου έβλεπε να στέκουν. [...]

Κάποιος αν έβλεπε εκεί δε θα παραπονιόταν, **540** αχτύπητος κι αλάβωτος από χαλκό αν ήταν κι έτρεχε εκεί ανάμεσα κι η Αθηνά απ' το χέρι τον οδηγούσε διώχνοντας τα βέλη από μπρος του· Τρώες πολλοί και Αχαιοί εκείνη την ημέρα στη σκόνη ήταν απλωτοί ο ένας πλάι στον άλλο.